



S nadějí a radostí pro každého

750 let přítomnosti augustiniánů v Čechách



Je pro mě zvláštní radostí, když mám příležitost vřele pozdravit všechny, kteří se chystají oslavit blížící se výročí 750 let přítomnosti řádu svatého Augustina v Čechách, v oblasti současné České republiky. Chtěl bych se skrze toto poselství přiblížit každému ze čtenářů a jménem řádu zdůraznit význam tohoto radostného a důležitého jubilea. Zdravím srdečně také všechny, kteří s řádem spolupracují v jeho církevní službě – jak řeholníky, tak i laiky.

Podle zbožné tradice se v Dobrotivě v roce 1262 šlechtici z těchto krajů, Oldřichovi z Valdeka, zjevila Panna Maria a požádala ho, aby vybudoval kostel a klášter. Nedlouho poté tento šlechtic povolal augustiniány, aby zde sloužili. Na tomto místě začalo působení řádu v této zemi.

Postupně vznikly další kláštery – Praha, Ročov, Bělá pod Bezdězem, Domažlice, Česká Lípa, Vrchlabí – v nichž řád podával svědectví apoštolského života a podílel se na rozšíření naděje evangelia. Je to 750 let evangelizace, prožívané a sdílené víry. Je to historie napsaná životem, a dokonce i krví mnoha bratrů, kteří zasvětili svůj život Pánu a zůstali věrní v jeho



Augustiniáni slaví 750 let příchodu do Čech. Svůj zájem obrací spíše do budoucnosti.

službě. Nyní nastává mimořádná chvíle, kdy můžeme ukázat svou vděčnost Pánu za jeho stálou přítomnost v našich společenstvích

a skrze bratry v úkolech evangelizace jim svěřených.

Motto našeho výročí je „S nadějí a ra-

dstí“; jeho smyslem je vyjadřovat ducha, se kterým augustiniáni pracovali od začátku, ducha, se kterým se chceme pustit do dalších projektů v budoucnu: přinášet této zemi naději a vykonávat s radostí apoštolskou práci, to vše v souladu s posláním místní církve.

Kéž Pán žehná vašim projektům a nadějím, aby byl řád v České republice i nadále prockým svědectvím hodnot Božího království a spolupracoval v úsilí o novou evangelizaci. Kéž Panna Maria, která podle tradice byla přítomna při zrodu české provincie, provází také v budoucnosti její kroky. Ona vám pomůže, abyste uchovávali v srdci to nejlepší z dějin provincie, abyste žili v postoji naslouchání Bohu, který nás dnes všechny volá, abychom kráčeli stezkou tvořivé věrnosti. Minulost není námětem neplodné kontemplace, nýbrž impulzem, abyste kráčeli dopředu, opření o jistotu Dobré zvěsti Pána Ježíše Krista.

S vřelým pozdravem

P. Robert F. Prevost
generální převor OSA

Slavíme ve všech našich kláštorech

Augustiniáni už jsou v Čechách 750 let. Tolik bratrů, tolik projektů, tolik práce během těch sedmi století bylo uděláno. A teď je čas na nás. A nejen na augustiniány, ale na celou augustiniánskou rodinu, přátele, dobrodince, farníky, na všechny, kteří mají blízko ke sv. Augustinovi nebo augustiniánům.

Chtěli bychom během tohoto roku, počínaje březnem a konče prosincem, vzpomínat na nejdůležitější události v životě augustiniánů v Čechách, děkovat za to a chválit Boha. Je

to pro nás i výzva do budoucnosti, aby přítomnost augustiniánů v Čechách mohla nadále pomáhat k šíření evangelia s radostí a nadějí.

SLAVÍME VE VŠECH NAŠICH KLÁŠTĚRECH, A TO NÁSLEDOVNĚ:

- Ve **Sv. Dobrotivě** jsme otevřeli oslavu výročí 24. března – připomněli jsme si zjevení Panny Marie Oldřichovi z Valdeka a posléze pozvání augustiniánů do Čech.

- Poté na **XV. mariánské pouti** 19. května a na konci června, kdy navštíví kostel kardinál Dominik Duka OP, arcibiskup pražský.

- V **Bělé pod Bezdězem** si na den sv. Václava (28. září) připomeneme 300. výročí posvěcení kostela sv. Václava.

- V **Dolním Ročově** se budeme těšit na pout' 15. srpna.

- Do **Domažlic** a dalších zrušených augustiniánských klášterů v okolí se podíváme během zájezdu na podzim.

- V **Praze** jsme si toto výročí připomněli v dubnu během **XIV. augustiniánského týdne**. Farní slavnosti nás čekají první víkend v červnu, slavit budeme i v listopadu, kdy vzpomene narození sv. Augustina a poslední vysvěcení našeho kostela.

Další akce, na které jste zváni

XV. POUŤ DO SV. DOBROTIVÉ

„Ať se mi stane podle tvého slova.“ (Lk 1,38)

Sobota, 19. května 2012

Podle nejstarších dochovaných zpráv v roce 1262 pán z Valdeka, který byl zbožným křesťanem a choval hlubokou úctu k Matce Boží, přemýšlel, jaký dar by jí mohl věnovat. Jak uvádí kronikář, jedné noci byl vzbuzen ze snů a přenesen na zalesněné místo v předvečer slavnosti Zvěstování Páně 24. března. Tam uslyšel slova: „Oldřichu, toto je vůle mého Syna a vůle moje, abys na tomto místě, které vidíš, co nejdříve postavil klášter pro mé služebníky k jeho počtě a v mém jménu. Můj Syn ochotně přijme tento velkodušný dar pro své služebníky...“

PROGRAM POUTI

8.30 odjezd z Prahy
10.00 začátek pouti v obci Olešná
12.00 příchod do kláštera
14.00 poutní mše svatá
od 15.00 kulturní a zábavný program pro všechny
prohlídka kostela a kláštera s výkladem
výstava – historie kostela a kláštera
21.00 Ohňostroj

NÁVŠTĚVA PANA KARDINÁLA DOMINIKY DUKY V ZAJEČOVĚ

30. 6. 2012

14.00 mše sv. s biřmováním
15.15 setkání s místním obyvatelstvem a beseda

VÝTVARNÝ SEMINÁŘ U SV. TOMÁŠE

Pondělí 2. července – sobota
7. července 2012, 6 dní, od 9.30 do 16.30 (hodinová přestávka na oběd).

Maximální počet účastníků: 10.

Seminář vede fr. Richard G. Cannuli OSA
Náplní semináře je malba ikony sv. Augustina z Hippo, 11 x 9 palců (cca 23 x 28 cm). Malba bude provedena podle byzantské ruské tradice – desková malba vaječnou temperou, vykládaná 22 karátovým plátkovým zlatem. Materiál bude zajištěn.

Seminář poskytne účastníkům také čas k reflexi nad spiritualitou „ikony“ ve smyslu jejího místa v církvi a symbolismu, který je pou-

žíván při její tvorbě. Účastníci semináře si odnesou dokončenou ikonu.

Cena semináře je 420 USD.

Důležité: není zapotřebí žádný umělecký talent, jen vlastní úsilí a touha.

Přihlášky:
osaprag@augustiniani.cz

TÁBOR 2012

„Hledáme bratry Bonifáce a Benedikta!“ Víš, kde jsou?

Další akce, na které jste zváni

My augustiniáni věříme, že být člověkem a křesťanem je otázkou víry, radosti, svobody, nepoddajnosti a osobnosti. Proto pracujeme s dětmi a mládeží, organizujeme pro ně různé aktivity a mezi nimi dětský tábor v létě.

Co žádáme od tábora? Chceme naplnit náš volný čas přáteli, konverzacemi, které nás naplňují, úsměvem, který vyjadřuje radost, a setkáními, která nás učí dialogu a pokoju.

Proto nabídneme: Sporty, noční hry a táboračky, dobrodružné dny a výlet, dílny, zamýšlení...

Můžeš si to užít v křesťanském a augustiniánském prostředí, kde budeme mít i chvíle pro setkání ve skupinkách, budeme slavit mši sv., modlit se spolu a především bavit se.

Přihlášky posílejte do
21. června na e-mailovou adresu
osaprag@augustiniani.cz.

20. 5. svátek svaté Rity z Cascie. Mše svatá bude v 9.30 a při ní budou požehnány růže sv. Rity.

10. 6. od 9.30 hodin průvod Božího Těla z kostela sv. Tomáše do kostela Pražského Jezulátka.

3. 7. Den sv. Tomáše. Pout'.

30. 7. – 3. 8. Mezinárodní setkání mládeže slovenských národů ve Sv. Dobrotivě. „Radujte se v Pánu, opakujte, radujte se!“

28. 8. Pout' sv. Augustina.

22. 12. 2012 Vánoční koncert na závěr výročního roku (Základní škola Zaječov).

Farnost musí být tam, kde jsou lidé



O augustiniánských farních slavnostech jsme hovořili s farním vikářem otcem JUANEM PROVECHEM OSA a administrátorem farnosti u sv. Tomáše v Praze otcem VÍTEM MARCINIECEM OSA.

● **Jaký smysl vidíte v pořádání farních slavností v centru Prahy, kde je kulturní a společenská nabídka velmi široká? Když udělá něco podobného nějaká vesnická farnost, dlouho se o tom hovoří, ale v hlavním městě takový ohlas ani čekat nelze.**

Farní slavnosti jsou oslavy farnosti. Není to jen kulturní a společenská akce. Je to akce farnosti i pro ni samotnou. Význam je v tom, že se setkáváme, abychom slavili, a děláme to s radostí. Když jsme tyto slavnosti před devíti lety uspořádali poprvé, považovali jsme to za den otevřených dveří, kdy k nám mohl každý přijít a slavit s námi. Chtěli jsme, aby se u nás každý cítil doma. A to má smysl, i když se o tom nebude moc mluvit mimo farnost.

Tento rok jsme se rozhodli, že je na čase zkusit něco nového, a chtěli jsme uskutečnit slavnosti na veřejném místě. Dosud oslavy probíhaly v prostorách kláštera u farnosti sv. Tomáše. Tento rok slavíme v parku Kampa, uprostřed Prahy 1. Farnost musí být tam, kde jsou lidé, a něco jim nabídnout. Farní slavnosti tak jsou symbolem církve, která je radostná a má naději, kterou chce nakazit i ostatní.

● **Jaký jste zaznamenali ohlas na pořádání slavností ve farnosti i mimo ni?**

Tento rok slavíme už podeváté. V Praze není zrovna tradicí, že by farnosti pořádaly nějakou oslavu „jen tak“. V kředu farnosti vyznáváme, že být křesťanem znamená věřit, žít, sloužit a slavit. Oslava je součástí křesťanského života. Ježíš hodně slavil se svými přáteli, což bylo pak silou pro další práci. Jsou lidé, kteří říkají: „Vy u augustiniánů pořád něco slavíte!“ Je to pravda a myslíme si, že je to dobré. V nebi budeme slavit pořád, a tak je třeba se to už tedy trochu učit!

● **Mění se při přípravách akce a brzy po ní atmosféra ve farnosti?**

Hlavní změna je po slavnosti, když spolu lidé strávili čas u her, u jídla a pití. Lidé mají čas se poznat a popovídat si a pak setkání mezi nimi během celého roku probíhají na jiné bázi.



Farní slavnost je určena pro farníky a přátele kostela sv. Tomáše a augustiniánů. To znamená pro všechny.

Snímky v příloze archiv farnosti a Aleš Masner



● **Do kostela k vám chodí lidé hovořící česky, anglicky i španělsky. Komunikují mezi sebou, nebo jde o tři oddělené skupiny?**

Farní slavnosti jsou mimo jiné příležitostí, aby se komunity mezi sebou poznaly. Každá komunita připravuje část programu a nabídne ostatním trochu z toho, co je typické tam, odkud pochází. Jsou to typické tance, tradice nebo jídlo. Během oslav není problém jazyk, kterým se komunikuje, lidé se těší na program toho druhého. Je to pěkná mezinárodní a skutečně katolická atmosféra.

● **Koho na slavnost zvete?**

Farní slavnost je určena pro farníky a přátele kostela sv. Tomáše a augustiniánů. To znamená pro všechny lidi! Dveře jsou otevřené pro všechny bez rozdílu. Tento rok jsou pozváni také děti a rodiče naší školy sv. Augustina, kteří jsou spolupořadatelé, protože v rámci farní slavnosti tento rok chystáme i školní oslavy (takzvané fiestas, které jinak slavíme druhý víkend v červnu).

● **Užijete si i vy – jako kněží a organizátoři – tuto akci, nebo je to jen starost?**

Myslím si, že akci si užíváme také, i když je třeba zajistit nemálo věcí. Je to krásné, když společenství funguje a farníci rádi pomohou. Delegujeme spoustu věcí, jinak by to ani nešlo a ztratilo by to smysl. Pro nás je radost vědět, že můžeme slavit a tvořit společenství. (pal)

9. Farní slavnosti kostela sv. Tomáše a školy sv. Augustina

Park Kampa, Praha 1
Sobota 2. 6. 2012
od 13.00 do 22.00 hodin

„SDÍLÍME ŽIVOT!“

- Koncert duchovní hudby Svatotomášského sboru
- Divadelní představení: *Alžběta, jedna z nás*
- Klaun Roberto s programem pro děti a rodinu
- Historické tance a ukázka tanců z celého světa
- Dílny: Za tajemstvím klášterů
- Klášter a výtvarné umění (vaším štětcem)
- Klášter a muzika (vaším hlasem)
- Klášter a literatura (vaším brkem)
- Hrátky v klášteře
- Společné hry pro prarodiče
- Program pro děti: soutěž v malování, tanec, hry, marionety, piňata
- Program pro rodiny: soutěže, hry, hudba, tanec, petanque
- Výstava prací dětí ze školy sv. Augustina
- Občerstvení

Anketa mezi farníky: Jak se vám líbí farní slavnosti?



Lucie:

Na naše farní slavnosti jsem dřív chodila moc ráda. Teď mám malé děti, a tak už jsem párkrát vynechala. Odpoledne si ce bývá dětský program, ale spíš pro ty starší. A večer, když je ohňostroj, ty naše už chodí spát a musím s nimi být doma.



Tereza:

My jsme na slavnosti s rodinou chodili, jen loni jsme vynechali, protože se konaly zároveň s farní poutí do Svaté Dobrotivé, což by s našimi malými dětmi přece jen bylo náročné. Vždycky jsme předem věděli, kdo z našich známých z farnosti tam půjde, a těšili jsme se, že se potkáme. Je to příležitost k vzájemnému setkání i mezi místními Španěly, Angličany a Čechy. Největší zábava je vždycky tom-bola – a nezapomenu ani na závod morčat,

který pro děti jednou připravili lidé ze španělské komunity.



Mahulena:

Naše farní slavnost je moc fajn – je dobře, aby se farnost scházela. A tady máme navíc tři komunity – českou, anglickou a španělskou, které tu mají bezvadnou příležitost se potkat. Trochu nás dělí jazyková bariéra, ti starší mezi námi často neumějí anglicky, ale mladí to zvládnou v pohodě. Od augustiniánů je úžasné, že jsou něco takového schopni zorganizovat, protože my sami od sebe bychom se k tomu asi nerozhodli. Za tu radost ze setkání to přitom určitě stojí. Na fiestas se pokaždé griluje, zpívá, Španělé loni předvedli dokonce nějaké své tance, připravují programy pro děti... Podle mě je hlavní, když farnost žije, a ta naše tedy žije určitě. Nedávno tu proběhl například také augustiniánský týden – týdenní cyklus přednášek. A je to hlavně díky našim Španělům, oni jsou zkrátka skvělí.



Antonín:

Tady v kostele mě to baví a na farních slavnostech taky. Ministrvat ještě nechodím, zato chodím do školy sv. Augustina. Jsem v první třídě a sedím v první lavici před katedrou. Vždycky ráno máme modlitbu, já sice všechny modlitby ještě neumím, ale některé už jo, a taky umím španělsky, protože se to ve škole učíme.



Marie:

Letošní farní slavnosti se nekonají u sv. Tomáše, nýbrž na Kampě – na znamení, že se my křesťané neuzavíráme v kostele, ale vycházíme z něj ven, do veřejného prostoru. Ale grilování si otec Juan určitě nenechá vzít. Letošní záměr je tedy i trochu evangelizační, jako když naši mladí o Velikonocích předvedli v pražských ulicích pašijové hry. Nedávno jsme zase vyšli během

mše před kostel a společně jsme si prohlíželi sochu sv. Augustina na průčelí. My jsme taková bláznivá farnost – to je díky těm Španělům. Někdy je to na nás Čechy až moc, ale pak si zase říkáme „vlastně proč ne?“. Hybnou silou všech aktivit jsou naši otcové. Tím, že je mezi nimi Američan, Polák, dva Španělé a jediný Čech, si také uvědomujeme dvě věci: jak je církev univerzálním a multikulturním společenstvím a že se Česko bohužel stalo misijním územím.



Marie (2):

Naše farní slavnosti jsou hezkou tradicí, děti si hrají, my si povídáme, zpíváme, opéká se tam prasátko... Otcové chtějí také trochu propagovat naši farnost. Musím říct, že obdivuji jejich neskutečně nasazení, každý jiný by už musel vyčerpaním padnout. Pořád vymýšlejí něco nového – slavnosti, pouti, školní výlety nebo školu v přírodě... Dokonce jsem tuhle viděla otce Juana, jak ve škole v montérkách a dvěma kýbly v rukou osobně buduje příští novou první třídu! (sch)



Dvě zvláštnosti konventu ve Vrchlabí

Konvent a kostel sv. Augustina ve Vrchlabí, známém v době monarchie jako Hohenelbe, se v české augustiniánské provincii vyznačuje dvěma zvláštnostmi. Zaprvé, ze všech zhruba patnácti augustiniánských klášterů v Čechách byl pouze tento zasvěcen svatému Augustinu, otci řádu; zadruhé to byl poslední z klášterů založených bratřími.

Konvent a kostel sv. Augustina byly osobní donací místního šlechtice a majitele panství Maxmiliána Františka Felixe Morzina, jehož štedrost vůči augustiniánům byla příslovečná. Jeho předkové, pohřbení v dřívějším chóru kostela sv. Tomáše v Praze, vesměs vynikali jako jedni z nejvýznamnějších dobrodinců řádu v Čechách. Vztah mezi řádem a rodem Morzinů se ještě prohloubil prostřednictvím bratra Josefa Scheslera, který působil jako vychovatel Morziniho dětí, a Jana Ludwiga, jehož syn, bratr Rudolf Ludwig, se později, roku 1714, stal prvním převorem konventu ve Vrchlabí, který sestával ze čtyř řádových a jednoho laického bratra.

Základní kámen kláštera byl položen



Vrchlabí – jeden z bývalých augustiniánských klášterů v českých zemích.

v roce 1705 a práce byly prováděny pod vedením známého rakouského architekta Adama Auera, který konvent navrhoval pro komunitu zhruba dvanácti bratří. Práce na kostele pokračovaly velmi pomalu; až v roce 1725 byl kostel opravdu dokončen a v témže roce slavnostně posvěcen; posvěcení pak bylo zopakováno ještě roku 1733. Hlavnímu oltáři dominovala práce Franze Dallingera; později byl dojem ještě posílen sochami augustiniánských sochařů Kiliána Wagnera, Isaiase Hausera a Makaria Drechlera. Konvent a kostel nebyly za císaře Josefa II. (1780–1790) zrušeny vzhledem k tomu, že klášter se zabýval výchovou a bratři také poskytovali lékařské služby lidem z okolí.

Zejména musíme zmínit vzdělávací činnost převora Gelasia Hubera, který byl v roce 1867 oceněn řádem Franze Josefa. V roce 1904 byla dokončena restaurace kostela po velkém požáru z roku 1895. Posledním augustiniánským převorem vrchlabského kláštera byl bratr Cyril Látal, který byl donucen k odchodu v souvislosti s komunistickým potlačením církve a řádů roku 1950.

P. William Faix, OSA

Augustin: Neklidný světec neklidné doby



Nejvýraznější pozdně antická církevní osobnost byl bezesporu její učitel a otec svatý Augustin – Aurelius Augustinus. Byl to vysoce emocionální a velmi neklidný člověk, žijící ve stejné neklidné a vypjaté době, jak potvrzuje například skutečnost, že se za jeho života vystřídal ve vedení církve celkem osm papežů nebo že postupně zažil vládu celkem šestnácti římských císařů včetně uzurpátorů a spoluvladařů.

Jen o padesát let dříve, než se Augustin narodil, skončilo Diokleciánovo pronásledování křesťanů, které ještě osobně zažila vychovatelka jeho matky Moniky. Když bylo Augustinovi třináct let, se po třech staletích vášnivých diskusí a dohadů konečně ustálila podoba Kánonu do dnešní podoby, a když se po dlouhých letech marného hledání pravdy poprvé trochu důkladněji formou s Písmem seznámil, existovalo ve své definitivní podobě teprve necelých dvacet roků. V době, kdy si jako jednadvacetiletý otevírá doma v Thagaste vlastní školu, začíná v Evropě a přilehlých územích stěhování národů, které se vyznačovalo především velmi častými a úspěšnými nájezdy barbarů na vnitřní nejednotou oslabenou Římskou říši. Křesťanství bylo císařem Theodosiem I. vyhlášeno za státní náboženství v témže roce, kdy Augustin působil jako učitel v Kartágu. Císař tehdy mylně předpokládal, že státem podporované vyznání pomůže udržet jednotu říše, a zachránit ji tak před rozpadem. Bohužel už za několik let Augustin osobně pozná ve své církvi velmi vážnou nejednotu, s níž bude do konce života usilovně bojovat.

Budoucí kněz a biskup byl ještě stále příslušníkem manichejské církve, když nastupoval jako profesor rétoriky v Miláně, a právě tehdy anticky smýšlející senátoři velmi bouřlivě usilovali o anulování protipohanských re-

presivních opatření, vyhlášených před dvěma lety císařem Gratianem. Proti jejich snaze se ovšem důrazně postavil fakticky nejvlivnější muž Milána, Augustinův pozdější světitel biskup Ambrož, a ve městě se rozpoutala dlouhá řada pohansko-křesťanských nepokojů, jichž byl Augustin očitým svědkem.

Jen několik měsíců poté, co v dubnu roku 387 přijal Augustin svátost křtu v Miláně, vstupuje císař Magnus Maximus do Itálie a chystá se dobýt Řím. V roce 395, kdy je Augustin zvolen příštím biskupem v Hippo Regio, umírá císař Theodosius v Miláně a tato skutečnost de facto znamená rozdělení Římské říše na západní a východní. Římský papež Siricius v této době například začíná se silnou pomocí státu důrazně prosazovat opatření na definitivní vymýcení Augustinova původního manicheismu. Dochází také k založení říše Vizigótů a k jejich pozdějšímu dobytí Věčného města a hlavního sídla katolické církve Říma Alarichem (410). Tento skutečný historický otřes ovšem Augustin velmi překvapivě vnímá téměř bez emocí a smířlivě, a je mu spíše námětem k novým teologickým úvahám, a především pobídkou k sepsání jednoho z jeho největších děl O obci Boží (*De civitate Dei*).

Vysoce senzitivní Augustin tedy do křesťanství vstupoval v dobách velkých zmatků a všeobecného chaosu, který se neustále promítal i do jeho trvale nepokojné mysli. To, že byla církev velmi úzce propojena se státem, jí přinášelo mnoho materiálních a existenčních výhod, ale zároveň se všechny politické bouře a nepokoje přímo úměrně přenášely do neklidné a nejednotné církve. Ta místo aby se mohla věnovat svému poslání, musela především řešit mnohé vnitřní problémy, logicky vyplývající z tohoto velmi problematického spojení. A Augustina, který nikdy neuvažoval o veřejné službě církvi a který velmi toužil žít v určité malé filozoficko-teologické skupině, tento neklid ve státě i v církvi velmi znepokojoval. Původně neměl v úmyslu se v něm jakkoli angažovat, a tak se brzy po křtu s celou skupinou raději vydal zpět na cestu domů do Afriky, kde se události rozbouraného impéria promítaly do života tamních obyvatel jen v omezené míře a s velkým zpožděním.

K rozhodnutí o návratu zcela jistě napomohl i fakt, že jeho světitel Ambrož hned po Velikonocích odjel z Milána, aniž se Augustinovi podařilo navázat s ním přátelštější vztah, o který dlouho marně usiloval. Pětiletá italská mise, během níž ztratil družku i matku, pro něho znamenala v mnoha ohledech v podstatě neúspěch, jak mimo jiné naznačuje fakt, že se do konce života už nevydal za hranice své rodné Numidie. Evropa mu nicméně dala to nej-

cennější, co v životě získal, totiž jedinečnou víru v pravého Boha. A církve zase dostala svůj pevný sloup.

Trvalý chaos zanikajícího antického impéria se zákonitě musel projevit na životě a myšlení svých křesťanských obyvatel – jinak tomu nebylo ani v Numidii, severoafrické provincii, kde Augustin po svém návratu působil až do smrti. O rok dříve, než zemřel, se v roce 429 v Mauretánii vylodili Vandalové prchající z Hispánie a během dalších deseti let

dobyli veškeré římské území v severní Africe. A to byl bohužel i začátek postupného konce celého severoafrického křesťanství, pro jehož jednotu a další růst vyvinul Augustin své veškeré úsilí. Z historického hlediska je sice velkou ironií osudu, že říše se rozpadla brzy poté, co se stala oficiálně výhradně křesťanskou, na druhé straně fakt, že křesťanství tento rozpad říše přežilo bez větší úhony, hovoří o všem.

MARCEL ČERNÝ

Můžete poznat pouze to, co nejdříve milujete...

Výstava o životě sv. Augustina a augustiniánů
Klášter sv. Tomáše, Josefská 8. Praha 1
23. 4. – 2. 6. 2012
Otevřena denně od 9.00 do 17.00 hodin

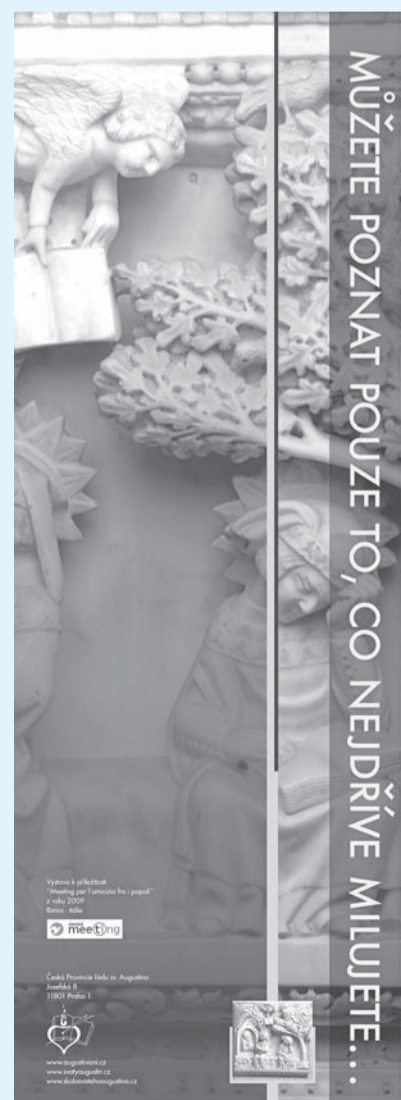
Co bylo smyslem života pro sv. Augustina? On sám nám to říká na začátku jednoho ze svých prvních děl, ve kterém hovoří s nejméně intimnější částí sebe samotného, se svým srdcem: „Nuže, poprosil jsem Boha. Co tedy chceš poznat? To všechno, oč jsem prosil. Řekni to stručně. Toužím poznat Boha a duši“ (Soliloquia. I. 2, 7).

Co dělá Augustin, aby dosáhl svého přání, tj. aby poznal Boha i sám sebe? Žije. Této moudrosti dosáhne skutky, nikoli vysedáváním u stolu. Snažíme se sledovat Augustina na této cestě poznání přes události v jeho životě, od touhy po hříchu v jeho mládí až k polemikám, kterým musel čelit v období své zralosti.

Výstava se nezabývá pouze popisem skutků (vyprávění o sv. Augustinovi) a přijetím svědectví z jeho zkušenosti, ale chce, aby každý návštěvník mohl zažít událost poznání sebe sama a Boha. – Právě na základě Augustinových zkušeností,

„Deum et animam scire cupio!“ „Chci znát Boha a svou duši!“

Výstava je putovní. V roce 2009 byla připravena v italském Rimini jako vyprávění ze života sv. Augustina pro návštěvníky jeho hrobky v Pavii. Pak se přesunula do Madridu na setkání mládeže se Svatým otcem Benediktem v srpnu 2011. Teď je v Praze a následně navštíví další místa v ČR a na Slovensku. Celou výstavu tvoří 34 panelů, na nichž je vždy vedle fotografie části hrobky sv. Augustina vyprávění z jeho života a několik citací z jeho knihy k zamyšlení. V případě zájmu o výstavu je možné ji zapůjčit.





Zajímavé akce školy sv. Augustina



Škola sv. Augustina je otevřena vzdělání, kde se setkávají různé kultury bez hranic. Dispozice stávající budovy ovlivnila celý projekt. Se zvětšením prostoru mateřské školy se změnil hlavní vchod, který umožní vstup do dvou tříd s kapacitou 25 dětí v každé z nich. Funkčnost a hygienické podmínky byly stěžejní pro novou podobu školy. Velká část proskleného prostoru umožní vstup denního světla, a tím i vztah s venkovní zahradou, což jsou dva velmi důležité faktory pro zdravý životní styl dětí. Prostory pro výuku, odpočinek a hry byly vytvořeny s ohledem na své uživatele – děti. (Bílá budova bude vystavěna během prázdnin.)

Atmosféra důvěry



Církevní školství obecně je třeba brát jako významnou složku našeho školského systému. Jeho kvality vyšly zřetelně najevo při státních maturitách. Ukazuje se, že na církevních školách panuje atmosféra důvěry jak mezi studenty navzájem, tak mezi studenty a učiteli, která vytváří prostor pro zodpovědný přístup ke studiu. U augustiniánského školství k této skutečnosti přistupuje ještě jedna. Jde totiž o mezinárodní komunitu s obrovskou tradicí. Augustiniánská škola je součástí mezinárodní sítě augustiniánských škol, a dokonce univerzit.

Kardinál Dominik Duka,
arcibiskup pražský

Škola sv. Augustina motivuje děti k nacházení pevných základů jejich osobnosti. Snaží se o to příkladem, důvěrou a sebepoznáním. Škola je místem, kde každý má být příkladem pro druhého; škola je místem, kde si učitel a žák navzájem důvěřují; škola je místem, kde poznáváme Boha, svět a lidi okolo, ale hlavně poznáváme sebe.

Červen je posledním měsícem školy, ale pro nás plný krásných událostí:

Den dětí 1. 6. slavíme v klášteře sv. Tomáše; máme připraven bohatý kulturní program.

Večer v rámci Noci kostelů budou děti z první třídy vyprávět návštěvníkům kostela něco o škole na základě výstavy, kterou dělaly během školního roku.

Další den 2. 6. na Kampě v Praze 1 bude celá škola spolu s farností slavit to, co se nazývá podle španělského výrazu Fiestas, oslavu školy. Bude to den rodiny pro všechny přátele a členy naší školy.

Už ke konci června se děti budou těšit na tábor, který se uskutečňuje v klášteře ve Sv. Dobrotivě – Zaječově, od 26. do 30. června. Na tábor jsou pozvány nejen děti, ale i rodiče

a sourozenci. Je to velký tábor, kde je příležitost, aby si děti hrály a poznaly něco nového o přírodě a aby i rodiče měli čas trochu si odpočinout od každodenních povinností a poznat se mezi sebou. Na konci tábora 30. 6. dostanou děti spolu s místními ze Zaječova z rukou pana kardinála Duky vysvědčení.

PLÁNY DO BLÍZKÉ BUDOUCNOSTI

Začátkem června pokračují ve škole další práce, abychom připravili nové oddělení pro mateřskou školu. Je naplánováno zvýšit kapacitu školky na 50 dětí. Stavba nového oddělení

by měla probíhat do konce srpna. Náklady na rekonstrukci, dle architekta školy Marca Maia, by se měly přiblížit k devíti milionům korun. Jak říká P. Juan Provecho OSA, ředitel školy: „Nemáme bohužel finanční prostředky na celou rekonstrukci a budeme rádi za každý příspěvek. Začali jsme hledat sponzory a lidi, kteří by nám mohli pomoci s konkrétními věcmi do školky – jako nákup lavic, židlí, umyvadel, záchodů, světel... Za každou pomoc budeme vděční.“ Finanční příspěvek můžete poslat na číslo účtu: 1942811389/0800 s variabilním symbolem: 1262

Křesťanství naše děti prožívají opravdu bezprostředně

O tom, co je těší na práci ve škole sv. Augustina v Praze, jsme si povídali se zdejšími pedagožkami.

KATEŘINA JÍLKOVÁ,
učitelka v první třídě



Dříve jsem učila na jedné z nejlepších pražských škol. Do augustiniánské školy mě přilákal otec Juan a myšlenka podílet se na vytvoření něčeho, co v českém školství zatím neexistuje: propojení mateřské školy, prvního stupně základní školy a následně osmiletého gymnázia na jedné půdě. Z mého hlediska je to výzva také pracovat na sobě.

Už několikrát v minulosti jsem přivítala žáky v první třídě a vím, že trvá minimálně půl roku, než se s dětmi seznámím a zjistím, co a jak. V našem pojetí školy se budeme podílet na výchově dětí od tří let jejich věku. Budeme toho o nich vědět opravdu hodně, budeme znát, s čím se v MŠ už seznámily, čím prošly. Je tu tedy příležitost vytvořit si opravdu parádní vztah s dětmi i jejich rodinami.

Měla jsem možnost se u nás podílet na vytvoření vzdělávacího programu pro MŠ i ZŠ. Byli jsme se také podívat na třech augustiniánských školách v Madridu. Ověřila jsem si, že je možné nemrhat tím, co nám dospělým děti nabízejí. Do určitého věku – zhruba do osmi let – jsou děti schopny kolem sebe opravdu nasávat informace i postoje. Toho chceme využít.

V první třídě máme nyní dvanáct dětí, zatím nikdo neprošel naší mateřskou školkou. Předpokládám, že až od září nastoupí „naše“ děti do další první třídy, budou „rozkoukané a v obraze“. Sejde se tu mezinárodní společ-

nost, jsou tu Češi, děti ze španělské komunity, děti mluvící primárně anglicky, rusky, ukrajinsky. Bude to pro všechny trošku adrenalinová záležitost, ale já nemám ráda stereotypy, ráda tvořím.

Obecně platí, že děti bývají na českých školách hodně kritizovány. Tohoto strašáka my odbouráváme, i na něčem nepovedeném se snažíme najít dobré. A zkusíme to naučit také naše děti. K hodnocení na vysvědčení si ce používáme známky, ale zároveň je doplňujeme dopisem, který postihuje pokroky dítěte. Startovací čára dětí je totiž různá: někdo umí už na začátku školní docházky číst, jiný se to teprve učí. A ten pak vlastně udělá větší kus práce a o tom ta jednička vlastně nevypovídá.

SESTRA ALEXIE BOLKOVÁ,
Školná sestra de Notre Dame,
učitelka v mateřské škole



V mládí jsem se kvůli svému náboženskému přesvědčení na školu nedostala, pedagogickou fakultu jsem začala studovat až v roce 1990, jako členka kongregace. Působila jsem pak nějakou dobu v mateřské škole v Hati na Ostravsku. V roce 2003 jsem přišla do Prahy a učila jsem v KMS v Holešovicích. Když jsme dům v Praze na Kačerově, který je ve vlastnictví kongregace, pronajaly augustiniánům, ráda jsem začala pracovat tady. Máme ostatně taky augustiniánskou řeholi a stejné zaměření na školství a výchovu.

Ve Španělsku se chodí do školky od dvou let, v šesti jdou děti do první třídy. Od tří let se učí znát písmenka, před nástupem do školky umějí číst a počítat do stovky. I v naší třídě

předškoláků už některé děti umí číst, odhláskují si slova a dají je dohromady.

Moje děti jsou kouzelné a v tom nejlepším slova smyslu dětské. Ve třídě mám většinu chlapců, musím jim tedy vymezovat určitým způsobem hranice. I když to jsou většinou děti z věřících rodin, nejsou rozhodně utáplé. Oceňuju, že jsme katolická škola, jde totiž o víc než jen o nějakou tu hodinu náboženství. Každý den máme společnou ranní modlitbu, pak začíná vyučování – dvě půlhodinky denně, aby se děti učily koncentraci, kterou budou potřebovat ve škole. Stihneme jít také ven nebo si hrajeme. Prožívání víry je u dětí viditelné. Jsou zvědavé, žádají vysvětlení, když jim není něco jasné, rády poslouchají příběhy z Bible, dokážou si je převést do svého života – co by měly nebo neměly dělat. Měli jsme například týden o dopravě a šli jsme na procházku, poznávali značky, správně přecházeli ulice... Zastavili jsme se u pomníku padlým z května 1945. Šimon, který už umí číst, začal louskat ten nápis. „Co to znamená, že jsou padlí?“ ptaly se mě děti. „Že jsou mrtví,“ vysvětlila jsem jim. „Tak když jsou mrtví, musíme se za ně pomodlit,“ rozhodly děti, klekly si a sepjaly ruce. Pomodlili jsme se Otčenáš, udělali kříž a šli dál. Křesťanství naše děti prožívají opravdu bezprostředně. Je to pro ně normální.

JARMILA STAŠKOVÁ,
učitelka mateřské školy



O augustiniánském projektu jsem se nejdříve dozvěděla jako matka. Jsem věřící, doma děti vedu určitým směrem a tahle škola to vnímá stejně. Navíc je tu kontinuita od mateřské ško-

ly po gymnázium. Děti budou v jednom kolektivu až do maturity. Když si vzpomenu, jak mě stresovaly přechody mezi školami... Tady se dětem strašně uleví. Byla jsem tím projektem úplně nadšená. Tam musíme být, říkála jsem si a dali jsme sem starší dceru. Nyní sem chodí i ta mladší a já tu učím. Když mi končila mateřská, otec Juan mi nabídl možnost tady pracovat. Je to tu jako jedna velká rodina, děti jsou nadšené, když můžou třeba pomáhat na zahradě. Už loni jsem tu vedla kroužky a můžu vidět, jak se děti zlepšily: jak v našem českém jazyce, protože řada dětí pochází z cizojazyčného prostředí, tak celkově opravdu vyrostly. Jsou schopné fungovat v kolektivu a dodržovat režim dne. Moje starší dcerka je teď v první třídě. Nedávno mi říkala, že chce chodit k augustiniánům i na vysokou školu.

SESTRA RENÁTA KLÍČOVÁ,
členka Společnosti sester Ježíšových,
pomocná učitelka v mateřské škole



Studovala jsem pedagogickou fakultu pro první stupeň, nyní pracuji tady v mateřské škole jako pomocná učitelka. Pomáhám paní učitelce při práci s dětmi, připravuji svačiny, dělám takové praktické zázemí – a těší mě to. Oceňuju dětskou otevřenost a zájem o nové věci. Jako řeholnice si vážím především duchovního rozměru školy. Myslím si, že dětem pomáhá rozvíjet nejen jejich lidskou rovinu, ale přirozeným způsobem vytvářet také vztah k Bohu. Pro děti je velmi cenným vkladem do života, když jsou od malicka seznamováni s křesťanskými hodnotami. Snažíme se o to ve spolupráci s rodiči dětí. (pal)